

1860. április 24-én született a Sopron megyei Szilsárkányban. Az érettségi után a selmecbányai Erdészeti Akadémián 1882-ben erdőmérnöki oklevelet szerez. Előbb a nagyváradi püspökség uradalmában, majd a Földművelésügyi Minisztériumban dolgozik. Az 1885-ben megalakuló Országos Erdészeti Egyesület egyik alapító tagja és ekkor küldi Szegedre Bedő Albert országos főerdőmester, ahol a városi erdők felügyelőjeként megkezdi a nagy tudást és akaraterőt igénylő munkát: elkészíti a Szegedkörnyéki erdők fejlesztési tervét, részletezve a homokterületek erdősítését a futóhomok terjedésének meggátlására és többholdnyi csemetekertet is létesít. Az 1913-ban írt tanulmányában javasolja a feketefenyő telepítését.

1914-ben felveszik a Tömörkény István által vezetett Dugonics Társaságba, ahol meleg barátságot köt Móra Ferencsel, aki 1918-ban ezeket írja: „Régóta tudjuk róla, hogy a világ legboldogabb életét éli, igazi szerelmesei a fák, amiket maga ültetett. Talán még beszél is velük, mikor megcirógatja derekukat, de hisszük, hogy érti a szavukat s emberszeretettől csordultig teli szívvel tér vissza a poros városba.”

A Szegedi Napló hasábjain pedig így ír róla: „Kiss Ferenc az én szememben nem e világból való ember. Ő benne a fák lelke él, amelyeknek ura, királya. Ó, ha minden király úgy szeretné az alattvalóit, mit ő, de soha nem volna háború a világon!

A szilfa neki adta keménységét, a nyárfá a lágyságát, méltósága a tölgyé, derült nyugalma a juharé, szelíd magyar bánata az akácé. Az egész ember termő élete olyan, mint az almafáé a napsütötte tisztáson. A különbség csak az, hogy neki nincs semmiféle ellensége.”

1923-ban Kaán Károly földművelésügyi államtitkárral együtt alkotják meg az Alföld fásításának törvényét. Rá egy évre a mai ásothalmi erdő egy részét róla nevezik el és 1925-ben Miniszteri tanácsosi címmel nyugdíjazzák. Ám továbbra sem tétlenkedik, sorban jelennek meg értekezései. 1935-ben működésének ötven éves jubileuma alkalmából a Mezőgazdasági Egyesület örökös díszelnökévé választják és ekkor nevezik el a „Szegedi erdők atyjá”-nak.

1939-ben a Szegedi Tudományegyetem díszdoktorrá avatja és ekkor jelenik meg élete legnagyobb munkája „Szeged erdészete” címmel.

1952. június 13-án hunyt el Szegeden, érdemei mellőzésével, szinte elfeledve. Ám a hálás utókor nem feledte ezt a nagyszerű tudóst és embert. 1960-ban felvette nevét iskolánk, az egykori Erdészeti Technikum, s egyúttal az épület előtt elhelyezték a szobrát is. Az ásothalmi Kiss Ferenc erdőben emlékoszlop és emléktábla őrzi nevét, szülőházában pedig emlékmúzeumot létesítettek.

Születésnapján, minden év április 24-én tartjuk a legnagyobb iskolai rendezvényünket, a Kiss Ferenc-Napot, amikor átadják az arra leginkább méltó tanulónak a „Kiss Ferenc-Díjat”.

De nem csak az erdész társadalom őrzi emlékét. Az egyszerű szegedi polgár, vagy a városunkba látogató turista is gondolhat rá, amikor sétál a újszegedi főfasorban, illetve a gyönyörű Széchenyi-téren a több mint száz éves, Kiss Ferenc által telepített hatalmas platánok alatt.

Szöveg és kép forrása a róla elnevezett Kiss Ferenc Erdészeti Szakképző Iskola honlapja.

(<http://www.kissf-szeged.sulinet.hu/nevadonk.htm>)